

Τζάκλιν Ουίλσον

Η ΠΟΛΥΒΡΑΒΕΥΜΕΝΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 40 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

το

Πισί

12n ΧΙΛΙΑΔΑ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το φιλί**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Kiss

Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2007

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jacqueline Wilson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινουπούλου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Nick Sharratt

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Jacqueline Wilson, 2007

© Εικονογράφησης: Nick Sharratt, 2007

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2011, 5.000 αντίτυπα

Ενδέκατη ανατύπωση: Νοέμβριος 2019, 12η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-496-014-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-960-496-994-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Τζάκλιν Ουίλσον

το Βιβλίο

Μετάφραση: Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΖΑΚΛΙΝ ΟΥΙΛΣΟΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Κακά κορίτσια*, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Εικονογραφημένη μαμά, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τσάρλι και Λότι, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Εγώ είμαι εσύ, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Το μωρό της Πρωταπριλιάς, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ούτε γάτα ούτε ζημιά!, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Τερατοπαραμυθού, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια βαλίτσα ψάχνει σπίτι, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια ξενοχτάνε, 2005 μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ερωτευμένα κορίτσια, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα μυστικά των κοριτσιών, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
www.thelonaxero.com, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ορειβάτης για κλάματα, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πιτζάμα πάρτι, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Καρφάκιας και Σουβλομούρης, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια κλαίνε... και το λένε, 2007,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Νταντά για μαμάδες, 2007, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κορίτσια στην πρίζα, 2008, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κολλητές για πάντα, 2009, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια ευχή τα μεσάνυχτα, 2010, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ιδιαίτερα μαθήματα αγάπης, 2010, μτφρ. Ρένια Μπουμπουρή
Πεντάμορφη, 2011, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πώς να επιβιώσεις στην κατασκήνωση, 2012,
μτφρ. Μαίρη Γραμμένου
Μια αδελφή σκέτος μπελάς, 2013, μτφρ. Ρένια Μπουμπουρή
Γεννημένες σταρ, 2014, μτφρ. Μαίρη Γραμμένου
Η Λέσχη των Πεταλούδων, 2017, μτφρ. Μαίρη Γραμμένου
Η ιστορία της Τρέισι Μπίκερ, 2019, μτφρ. Ευγενία Κολυδά

Στη Βίκι Άιρλαντ

Μισούσα το μεσημεριανό διάλειμμα στο σχολείο. Γιατί εκείνη την ώρα, πάντα μου έλειπε πολύ ο Καρλ.

Όταν ήμασταν στις τελευταίες τάξεις του δημοτικού, περνάγαμε όλο τον καιρό παρέα. Με το που χτύπαγε το κουδούνι, εμείς τρέχαμε να φάμε γρήγορα γρήγορα το φαγητό μας και μετά είχαμε δική μας μια ολόκληρη ώρα. Και πηγαίναμε να κρυφτούμε σε κάποιο από τα αγαπημένα μας μέρη. Όταν είχε καλό καιρό και ήλιο, ξαπλάραμε δίπλα στο σκάμμα με την άμμο ή καθόμασταν στο τοιχάκι δίπλα στο στέγαστρο των ποδηλάτων, με τα πόδια μας να κρέμονται. Το χειμώνα, χωνόμασταν στη βιβλιοθήκη. Στην πραγματικότητα, δε μας ένοιαζε πού θα είμαστε, αρκεί να ήμασταν μαζί.

Ήταν μέρες που δε μιλάγαμε πολύ. Απλώς καθό-

μασταν και διαβάζαμε τα βιβλία μας, χαχανίζοντας ή σχολιάζοντας κάτι πότε πότε. Άλλες φορές, ζωγραφίζαμε παρέα ή παίζαμε χαζά παιχνίδια. Τις περισσότερες φορές, όμως, δημιουργούσαμε ένα καινούριο επεισόδιο του Γυάλινου Κόσμου. Και το παίζαμε σαν ηθοποιοί, αν και στο σχολείο δεν μπορούσαμε να το παίξουμε κανονικά όπως το κάναμε στο Γυάλινο Σπίτι. Τα άλλα παιδιά μάς θεωρούσαν αλλόκοτους έτσι κι αλλιώς. Έτσι και μας τσάκωναν όμως να ορκιζόμαστε αιώνια αγάπη σαν βασιλιάς Κάρλος και βασίλισσα Σιλβιάνα, θα έπεφταν κάτω από τα γέλια. Γι' αυτό και εμείς μουρμουρίζαμε μέσ' από τα δόντια μας τα λόγια και κάθε τόσο κάναμε αστραπιαίες, μικρές κινήσεις και ο μαγικός μας κόσμος ξεκινούσε και εμείς τυλιγόμασταν στη λάμψη του Γυάλινου Κόσμου μας.

Όταν χτυπούσε το κουδούνι για τα απογευματινά μαθήματα, ένα σοκ το παθαίναμε πάντα, γιατί με το χτύπημα, οι γυάλινες βασιλικές κορόνες μας και οι γυάλινες μπότες μας γίνονταν χίλια κομμάτια. Σερνόμασταν προς την τάξη, με τα φθαρμένα αθλητικά μας, μέσα στους διαδρόμους που μύριζαν πίτσα, ενώ ευχόμασταν να μπορούσαμε να μείνουμε για πάντα στο Γυάλινο Κόσμο μας.

Εξακολουθούσα να ενημερώνω το *Χρονικό του Γυάλινου Κόσμου* στο πελώριο, χειρόγραφο βιβλίο μας και ο Καρλ πρόσθετε πότε πότε κάποιο σχόλιο ή μια ζωγραφιά, αλλά τον τελευταίο καιρό δεν παίζαμε τα επεισόδια. Ο Καρλ πάντα είχε πολλά μαθήματα.

Ήταν φορές που δεν ερχόταν στο Γυάλινο Σπίτι για μέρες ολόκληρες κι έπρεπε εγώ να πάω να τον φωνάξω να τα πούμε.

Αλλά ακόμα και τότε, δεν πήγαινε καλά το πράγμα. Με ακολουθούσε στον κήπο και καθόταν στο Γυάλινο Σπίτι μαζί μου, αλλά είτε καθόταν σιωπηλός και σκυθρωπός και δε συμμετείχε σε τίποτα είτε έκανε χαζομάρες και έλεγε τα λόγια του κάνοντας περιέργες φωνές, καταστρέφοντας έτσι τα πάντα. Σε γενικές γραμμές τον κατάφερα να παίξει κανονικά, αλλά δυσκολευόμουνά πάρα πολύ.

«Ίσως δε θα έπρεπε να κολλάς τόσο στον Καρλ για να παίζει μαζί σου», μου είπε η μαμά.

«Μα είναι ο καλύτερός μου φίλος, ο κολλητός μου. Πάντα παίζαμε μαζί», της απάντησα.

«Αχ, Σίλβι», είπε η μαμά αναστενάζοντας. Τώρα τελευταία αναστέναζε πολύ όταν μου μιλούσε. «Είστε πολύ μεγάλοι πια για να παίζετε σκαρώνοντας μυστικά φανταστικά παιχνίδια. Δεν είναι φυσιολογικό. Δεκατριών χρόνων είστε, για όνομα του Θεού. Πότε θα αρχίσεις να φέρεσαι σαν έφηβη;»

«Ίδέα δεν έχεις τι κάνουμε», της είπα με ύφος ξιπασμένο. «Αυτό που κάνουμε δεν είναι παιδικά παιχνίδια. Εμείς γράφουμε βιβλία, ολόκληρη σειρά. Περίμενε και θα δεις. Μια μέρα τα βιβλία μας θα εκδοθούν και ο Καρλ κι εγώ θα βγάλουμε εκατομμύρια, με τα δικαιώματα και εδώ και σε ξένες χώρες, και τα ποσοστά από τις ταινίες».

«Ε, ωραία, τότε να πληρώνεις εσύ το δάνειο του σπιτιού», είπε η μαμά. Και αναστέναξε πάλι. «Δε μου λες, ποια νομίζεις ότι είσαι, ε; Η Τζ. Κ. Ρόουλινγκ; Πάντως, ο Καρλ δε φαίνεται να καίγεται και πολύ τώρα τελευταία με τούτο το παιχνίδι – α, συγγνώμη, τη συγγραφή. Μεγαλώνετε και οι δυο πια. Ίσως είναι καιρός να αποκτήσετε καινούριους φίλους ο καθένας. Στο σχολείο δεν υπάρχει κανένα παιδί που μπορείς να πιάσεις φιλίες μαζί του;»

«Έχω ένα σωρό φίλες», είπα ψέματα. «Έχω τη Λούσι. Φίλη μου είναι».

Αυτό είχε κάποια δόση αλήθειας. Η Λούσι κι εγώ είχαμε πιάσει φιλίες εκείνη την πρώτη, γεμάτη άγχος, μέρα στο Γυμνάσιο του Μίλστεντ. Την ήξερα από το δημοτικό αλλά ποτέ δεν είχα νιώσει την ανάγκη να πιάσω φιλίες με κανένα από τα κορίτσια γιατί, πολύ απλά, πάντα είχα τον Καρλ δίπλα μου.

Τώρα, στη δεύτερα γυμνασίου, ήταν δύσκολο να κάνω καινούριους φίλους. Σχεδόν όλοι ήταν μαζί από το δημοτικό και έτσι απλώς συνέχιζαν τις παρέες τους. Υπήρχαν αρκετά καινούρια κορίτσια στο τμήμα μας, αλλά κι αυτά είχαν πιάσει φιλίες μεταξύ τους. Υπήρχε και η Μιράντα Χόλμπεϊν, στο άλλο τμήμα της δευτέρας, αλλά αυτή δεν ήταν για μένα.

Όταν η Λούσι με ρώτησε αν μπορεί να καθίσει δίπλα μου και μου φέρθηκε φιλικά, ένιωσα μεγάλη ανακούφιση. Ήταν ένα χαρούμενο κορίτσι με πολύ ροζουλιά μάγουλα, λες και κοκκίνιζε συνέχεια από αμη-

χανία. Τραγουδούσε στη χορωδία και πάντα ήταν πολύ καλή. Είχε κοντά μαλλιά, φορούσε το λευκό –αστραφτερά λευκό– πουκάμισο της στολής του σχολείου, ποτέ δε σήκωνε ψηλά τη φούστα, που της έφτανε μέχρι το γόνατο, και τα καφέ παπούτσια της με κορδόνια ήταν πάντα καλογουαλισμένα. Έδειχνε το ίδιο παιδί όπως εγώ. Κι έτσι καθόμασταν στο ίδιο θρανίο σε όλα τα μαθήματα, και στα διαλείμματα μοιραζόμασταν σοκολάτες και πατατάκια. Κουβεντιάζαμε για συνηθισμένα πράγματα, όπως τηλεοπτικές εκπομπές (της άρεσε οτιδήποτε είχε να κάνει με νοσοκομεία και ήθελε να γίνει νοσοκόμα όταν μεγαλώσει), αστέρια της ποπ (λάτρευε πολλά αγορίστικα συγκροτήματα, σχεδόν με αφοσίωση, κι ήξερε απ’ έξω κι ανακατωτά τα ζώδια καθενός από αυτούς, το αγαπημένο τους φαγητό και όλα τα τραγούδια των άλμπουμ τους, με τη σειρά).

Η Λούσι ήταν μια χαρά για καθημερινή παρέα. Αλλά, φυσικά, ποτέ δε θα τη θεωρούσα κολλητή μου. Έμεινε σχεδόν δίπλα στο σχολείο κι έτσι στο μεσημεριανό διάλειμμα πήγαινε σπίτι της για φαγητό. Εγώ, πάλι, έμεινα πολύ μακριά. Άλλωστε, η μαμά μου δούλευε και δεν ήταν στο σπίτι να μου φτιάξει αυγά και πατάτες, όπως η μαμά της Λούσι. Κι έτσι, δεν είχα κανέναν για παρέα στο μεσημεριανό. Δε μας επέτρεπαν να έχουμε κινητά στο σχολείο, εγώ όμως έστελνα διανοητικά μηνύματα στον Καρλ: ΜΟΥ ΛΕΙΠΕΙΣ. ΜΙΛΑ ΜΟΥ. ΘΑ ΣΕ ΔΩ ΑΠΟΨΕ ΣΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΣΠΙΤΙ;

Παλιά προσποιούμασταν ότι επικοινωνούσαμε τηλεπαθητικά. Ίσως τώρα τα διανοητικά μας κύματα να μην κατάφερναν να συνεργαστούν με τη νέα τεχνολογία. Γιατί κανένα ηχητικό μήνυμα δεν ακουγόταν στο κεφάλι του Καρλ. Ή, αν μου έστειλε ποτέ κι εκείνος τέτοια μηνύματα, εγώ δεν τα έλαβα ποτέ, παρόλο που περίμενα γεμάτη ένταση, με το μυαλό και την καρδιά μου σε συναγερμό.

Ρώτησα πολλές φορές τον Καρλ τι έκανε εκείνος την ώρα του μεσημεριανού στο σχολείο του, το Γυμνάσιο Κίνγκσμερ, αλλά εκείνος λέξη δε μου έλεγε. Απλώς «έτρωγε». Ή «διάβαζε».

«Όχου, έλα, βρε Καρλ. Πες τα μου όλα», γκρίνιαξα εγώ. «Ανάπτυξε το θέμα. Θέλω λεπτομέρειες».

«Οκεί. Θέλεις δηλαδή να σου περιγράψω την επίσκεψή μου στις τουαλέτες των αγοριών, με όλες τις λεπτομέρειες;»

«Μη γίνεσαι εκνευριστικός. Ξέρεις τι εννοώ. Με ποιον κουβεντιάζεις; Τι κάνεις; Τι σκέφτεσαι;»

«Α, μήπως να με παρακολουθείς με webcam;» είπε ο Καρλ. Ξαφνικά χαμογέλασε και το γύρισε σε τρελαμένο τηλεπαρουσιαστή. «Να ο ανυποψίαστος ύποπτός μας, ο Καρλ Τζόνσον. Ας τον ακολουθήσουμε στο σπίτι του. Α! Τι σκαρώνει τώρα; Σηκώνει ένα δάχτυλο. Μήπως μας πήρε ειδηση; Μήπως θα διαμαρτυρηθεί που τον παρακολουθούμε; Όχι, όχι, σκαλίζει τη μύτη του. Για να κάνουμε ένα κοντινό πλάνο στη μύξα του, παιδιά».

«Μπλιαχ, αηδία!»

«Ω, η στενή φίλη του Καρλ, η Σίλβι, κάνει ένα σημαντικό σχόλιο. Για να συγκεντρώσουμε το ενδιαφέρον μας στη μικρή Σίλβι. Χαμογέλα στην κάμερα, μωρό μου», είπε και κόλλησε στο πρόσωπό μου τα δάχτυλά του σε τετράγωνο σαν φακό κάμερας.

Εγώ έβγαλα τη γλώσσα μου κοροϊδευτικά.

«Μπράβο, κορίτσι μου, βγάλε έξω τη γλώσσα, βγάλ' την, έτσι μπράβο! Και τώρα γυρίζουμε στο αγαπημένο μας κανάλι ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΤΩΡΑ. Η κυρία Σίλβι Ουέστ υπέφερε σ' όλη την παιδική της ηλικία από το Σύνδρομο Φαρμακερής Γλώσσας, αλλά ο διαπρεπής εξειδικευμένος ΩΡΙΛΑ κύριος Καρλ Τζόνσον είναι έτοιμος να αρχίσει την επέμβαση. Αδελφή! Ψαλίδι, παρακαλώ!»

«Μάλιστα, γιατρέ, ορίστε το ψαλίδι», είπα εγώ ανοιγοκλείνοντας τα δύο δάχτυλα. «Τώρα όμως επιστρέφουμε στο Κανάλι Μυστηρίου και εγώ κάνω ένα τρομακτικό κορίτσι που ο καλύτερός της φίλος την τρέλανε κι έτσι εκείνη αποφασίζει να τον μαχαιρώσει – μέχρι θανάτου!»

Κι έκανα πως με το ψαλίδι μου χτυπούσα το στήθος του Καρλ ενώ εκείνος τσίριζε και παραπατούσε ώσπου στο τέλος έπεσε ξερός στα πόδια μου, δήθεν νεκρός και αιμόφυρτος. Και έπαιξε τόσο καλά το ρόλο του, που σχεδόν έβλεπα την κόκκινη λιμούλα από αίμα.

Έσκυφα από πάνω του. Ήταν εντελώς ακίνητος,

τα μάτια μισάνοιχτα, να κοιτάζει κάπου πίσω από εμένα, χωρίς να τα ανοιγοκλείνει.

«Καρλ; Καρλ!» φώναξα σκουντώντας τον στον ώμο.

Αυτός όμως δεν κουνήθηκε. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα. Σύρθηκα κοντά του, σκύβοντας το κεφάλι μέχρι που τα μακριά μου μαλλιά του γαργάλησαν τα μάγουλα. Πάλι δεν κουνήθηκε. Αφουγκράστηκα με προσοχή. Δε φαινόταν να αναπνέει.

«Καρλ, σταμάτα, με τρομάζεις!» είπα.

Τότε τινάχτηκε όρθιος τόσο απότομα, που τα κεφάλια μας τσούγκρισαν. Εγώ ούρλιαξα.

«Α, χαίρομαι που σε τρώμαξα, γιατί τώρα γυρίσαμε στο Κανάλι του Τρόμου και είμαι ένα φάντασμα που ήρθε να σε στοιχειώσσειειει! Να φοβάσαι, Σίλβι Ουέστ, γιατί θα σε αρπάξωωω!»

Τα χέρια του άρπαξαν το λαιμό μου αλλά εγώ αντιστάθηκα. Ήμωνα μικροκαμωμένη και κοκαλιάρα αλλά, άμα ήθελα, έδινα μάχη σαν αγριόγατα. Παλέψαμε για λίγο αλλά τότε τα δάχτυλα του Καρλ άρχισαν να με γαργαλάνε. Έβαλα τα γέλια κι άρχισα να τον γαργαλάω κι εγώ. Μείναμε ανάσκελα για ώρα, γελώντας σιγά. Έπειτα ο Καρλ μού έπιασε το χέρι με το δικό μας, ξεχωριστό τρόπο για παντοτινή φιλία που είχαμε εφεύρει πολύ παλιά, όταν ήμασταν εφτά χρόνων. Κράτησα σφιχτά το χέρι του κι εγώ και ήξερα ότι θα ήμασταν για πάντα κολλητοί. Και κάτι παραπάνω από κολλητοί. Όταν ήμασταν μικροί, είχαμε παίξει πολλές φορές τους παντρεμένους. Ο Καρλ έφτιαχνε

δαχτυλίδια με περιτυλίγματα από καραμέλες. Ίσως κάποια μέρα να μου έδινε ένα αληθινό δαχτυλίδι.

Πώς ήταν ποτέ δυνατόν να συγκρίνω την άχρωμη ψιλοκουβέντα της Λούσι με τις υπέροχες πλάκες που κάναμε με τον Καρλ;

Δεν υπήρχαν και άλλα κορίτσια να κάνω παρέα την ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος. Τα πήγαινα καλά σχεδόν με όλους αλλά δεν ήθελα να τους γίνομαι κολλητισίδα. Μια φορά που καθόμουνα στη βιβλιοθήκη, όρμησε μέσα η Μιράντα Χόλμπεϊν και μου κούνησε το χέρι. Εγώ σάστισα τόσο, που κοίταξα γύρω μου, σίγουρη ότι εκείνη χαιρετούσε κάποιον πίσω μου.

«Καλέ, εσένα χαιρετάω!» είπε η Μιράντα.

Της κούνησα κι εγώ χαζά το χέρι και μετά μάζεψα τα βιβλία μου και έφυγα γρήγορα. Δεν ήθελα να ενοχλήσω τη Μιράντα. Λίγες βδομάδες ήταν μόνο που είχε αρχίσει το σχολείο αλλά εκείνη ήδη είχε αποκτήσει φήμη. Έτσι και δεν της άρεσαν τα μούτρα σου, μπορούσε να σε κάνει κιμά.

Εδώ, εμένα δε μου άρεσαν τα μούτρα μου. Ήμουνα τόσο μικροκαμωμένη, που ο κόσμος δεν πίστευε ότι πήγαινα στη δευτέρα γυμνασίου. Φαινόμουν πιο μικρή από όλα τα κορίτσια της τάξης μου. Όλοι με φώναζαν Κοντορεβιθούλα. Δε με πείραζαν, ακριβώς. Με είχαν σαν μασκόνι της τάξης – χαριτωμένη αλλά όχι για να με πάρουν στα σοβαρά.

Και όλοι έβλεπαν με δέος τη Μιράντα. Εκείνη έδειχνε πολύ πιο μεγάλη από εμένα, πιο μεγάλη από όλους

μας, για την ακρίβεια. Φαινόταν τουλάχιστον δεκάξι, ακόμα και με την πράσινη στολή του σχολείου. Είχε μαλλιά σε έντονο βαθυκόκκινο χρώμα, βαμμένα βέβαια, παρόλο που αυτό απαγορευόταν από τον κανονισμό του σχολείου. Πολύ πρόσχαρα, ορκίστηκε ψέματα στη δεσποινίδα Μάικλς ότι ήταν φυσική και η τελευταία τρίχα των μαλλιών της. Τα οποία της έφταναν πιο κάτω από το μυτερό της σαγόνι αλλά εκείνη πολύ συχνά τα έπλεκε σε μικρά κοτσιδάκια σε σειρές, δένοντας το καθένα με μικρές χάντρες και κορδελάκια.

Όταν η καθηγήτρια που ήταν υπεύθυνη για το τμήμα τής είπε ότι ήταν κακόγουστα, την άλλη μέρα ήρθε στο σχολείο με πράσινες χάντρες και πράσινα κορδελάκια για να ταιριάζουν με τη σχολική στολή. Απαράδεκτη ενέργεια, κι όμως η δεσποινίς Μάικλς δεν την τιμώρησε!

Η Μιράντα φαινόταν να έχει γεννηθεί για να παρβαίνει όλους τους κανόνες. Ήταν το κορίτσι που όλοι ήθελαν να του μοιάσουν αλλά δεν ήταν αυτό που λέμε *όμορφη*, δεν ήταν ούτε καν αδύνατη σαν μοντέλο. Και δε φαινόταν να τη νοιάζει καθόλου που είχε λίγες καμπύλες παραπάνω. Αντίθετα, φαινόταν ιδιαίτερα ευχαριστημένη με τον εαυτό της και συχνά στεκόταν με τα χέρια στους γοφούς, επιδεικνύοντας τη σιλουέτα της. Τα κορίτσια από το τμήμα της έλεγαν ότι ποτέ δεν τυλιγόταν με πετσέτα μετά το ντους. Προφανώς κυκλοφορούσε ολόγυμνη χωρίς να τη νοιάζει ποιος την κοιτάει.

Ήταν έξυπνη και αν ασχολιόταν πιο σοβαρά με τα μαθήματα, θα μπορούσε να είναι πρώτη στην τάξη, εκείνη όμως χαζολογούσε και ξέχναγε να διαβάσει. Ήξερε ένα σωρό πράγματα και κουβέντιαζε άνετα με τους καθηγητές για ζωγραφική, για όπερα ή για αρχιτεκτονική, αλλά κανείς δεν τη θεωρούσε ψηλομύτα παρόλο που μιλούσε με μια βαθιά, γλυκερή, κάπως επιτηδευμένη φωνή – πράγμα για το οποίο, κανονικά, θα την κορόιδευαν άγρια. Βοηθούσε βέβαια το γεγονός ότι έβριζε πολύ, και όχι πάντα χωρίς να την ακούνε οι καθηγητές. Έλεγε καταπληκτικά αστεία σχετικά με αυτά που έκανε με τα αγόρια της. Σχεδόν πάντα την περιτριγύριζαν κορίτσια που τσίριζαν κάθε τόσο: «Αχ, βρε Μιράντα!»

Αυτή τη φορά, την ώρα του μεσημεριανού, τριγύριζα στις τουαλέτες των κοριτσιών και μια ομάδα από κοπέλες είχε περιτριγυρίσει τη Μιράντα χαζεύοντάς τη με μάτια ορθάνοιχτα. Αυτή είχε κουνιάσει επικίνδυνα πάνω σ' ένα νιπτήρα κουνώντας πέρα δώθε τα πόδια της, φορώντας κάτι καταπληκτικές μπότες με αγκράφα, πολύ μυτερές.

Εκείνη τη στιγμή τούς περιέγραφε, πολύ παραστατικά, τι είχε κάνει με το αγόρι της την προηγούμενη νύχτα. Εγώ κοκάλωσα κι έγινα κόκκινη σαν παντζάρι. Τα άλλα κορίτσια έβαλαν τα γέλια και σκούνησαν τη Μιράντα, η οποία δε διέκοψε την περιγραφή.

«Βούλωσ' το, Μιράντα. Ήρθε η Κοντορεβιθούλα».

«Γεια σου, Κοντορεβιθούλα», είπε η Μιράντα κου-

νώντας ξανά το χέρι. Τα νύχια της ήταν φαγωμένα, αυτή όμως είχε βάψει με μαύρο βερνίκι ό,τι φλούδα νυχιού είχε απομείνει και στο μέσα μέρος κάθε καρπού της είχε ζωγραφίσει, πολύ καλλιτεχνικά, μαύρα τριαντάφυλλα. Έπειτα, συνέχισε τη λεπτομερή περιγραφή της.

«Βρε Μιράντα! Σταμάτα πια! Η Κοντορεβιθούλα θα σκάσει από το κοκκίνισμα».

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Ίσως είναι πια καιρός να μάθει τα μυστικά της ζωής», με πείραξε. «Τι λες, Κοντορεβιθούλα; Να σε διαφωτίσω λίγο;»

«Ευχαριστώ, δε θα πάρω, τα ξέρω τα μυστικά της ζωής», απάντησα.

Κόντευα πια να κατουρηθώ πάνω μου και ήθελα απεγνωσμένα να πάω τουαλέτα αλλά δεν ήθελα να μπω μέσα κι αυτές απ' έξω να με ακούνε τι κάνω.

«Α, μπορεί να ξέρεις πάνω κάτω τα πολύ βασικά, αμφιβάλλω όμως αν έχεις κάνει καθόλου πρακτική εξάσκηση», είπε η Μιράντα.

«Έλα, βρε Μιράντα, μην πειράζεις την Κοντορεβιθούλα!»

«Βέβαια, σιγά μην έχει αγόρι η Κοντορεβιθούλα», είπε η Μιράντα κοιτώντας τα κορίτσια με νόημα.

«Φυσικά και έχω αγόρι», είπα εγώ, θιγμένη. «Μη βγάζεις τόσο γρήγορα συμπεράσματα. Δεν ξέρεις τίποτα για μένα».

Τα κορίτσια γούρλωσαν τα μάτια και περίμεναν με αγωνία τη συνέχεια. Γιατί συνήθως κανείς δεν αντι-

μιλούσε στη Μιράντα. Εδώ είχα εκπλαγεί κι εγώ η ίδια που είχα μιλήσει.

Η Μιράντα όμως δεν έδειχνε καθόλου ενοχλημένη. «Α, θέλω να μάθω τα πάντα για σένα», είπε. «Και για το αγόρι σου. Μίλησέ μου γι' αυτόν».

«Τον λένε Καρλ», είπα εγώ.

«Ναι, και; Έλα, Κοντορεβιθούλα, συνέχισε. Πώς είναι;» ρώτησε η Μιράντα.

«Είναι πολύ όμορφος. Όλοι το λένε αυτό, όχι μόνο εγώ. Είναι ανοιχτόχρωμος. Τα μαλλιά του είναι υπέροχα, κατάξανθα και ίσια. Του πέφτουν στο μέτωπο όταν μακρύνουν. Έχει καστανά μάτια και υπέροχο δέρμα, πολύ καθαρό – δεν έχει βγάλει ποτέ σπυράκια. Δεν είναι πολύ ψηλός αλλά, βέβαια, είναι πολύ πιο ψηλός από μένα. Δεν τον νοιάζουν πολύ τα ρούχα, είναι όμως πάντα καλοντυμένος, άνετος και κουλ».

«Πω πω!» έκανε η Μιράντα. Με δούλεψε, βέβαια, αλλά έδειχνε και να την ενδιαφέρει το ζήτημα. «Και... πώς είναι σαν άτομο; Πιστεύω ότι όλοι όσοι είναι όμορφοι είτε είναι τρομερά ματαιόδοξοι είτε από προσωπικότητα είναι κάτω από το μηδέν».

«Α μπα, ο Καρλ δεν είναι καθόλου έτσι. Είναι πολύ διασκεδαστικός και είναι καταπληκτικός στο να βγάζει από το μυαλό του ιστορίες και διάφορα. Είναι πολύ έξυπνος, πολύ πιο έξυπνος από μένα. Ξέρει σχεδόν τα πάντα. Μπορεί να μιλάει για ώρες ολόκληρες για ένα θέμα που τον ενδιαφέρει, δε γίνεται όμως ποτέ βαρετός».

«Και... πόσο καιρό γνωρίζεις αυτό το αγόρι-θαύμα;» ζήτησε να μάθει η Μιράντα. «Ή μάλλον, το γνωρίζεις στ' αλήθεια; Εσύ είσαι παιδί που διαβάζει πολύ. Μήπως λοιπόν τη βγάζεις αυτή τη στιγμή από το μυαλό σου την ιστορία;»

«Σωστά! Σιγά μην τα 'χει ένα τέτοιο αγόρι με την Κοντορεβιθούλα!» είπε η Άλισον, ένα άλλο κορίτσι, καινούριο κι αυτό στο σχολείο.

«Αλήθεια ξέρει ένα τέτοιο αγόρι», πετάχτηκε η Πάτι Πράις. «Ήμασταν και οι τρεις στην ίδια τάξη στο δημοτικό».

«Α, είναι συνομήλικός σου», είπε η Μιράντα. «Πιτσιρίκι δηλαδή. Εγώ ποτέ δε βγαίνω με συνομήλικούς μου, είναι πολύ ανόητοι και ανώριμοι».

«Ο Καρλ δεν είναι καθόλου ανόητος», είπα.

«Όχι, όχι, είναι πράγματι πολύ έξυπνος», μπήκε πάλι στη μέση η Πάτι. «Τώρα πηγαίνει στο Γυμνάσιο Κίνγκσμερ, έτσι δεν είναι, Κοντορεβιθούλα; Έχει και υποτροφία. Είναι πάρα πολύ καλός στα καλλιτεχνικά. Στο δημοτικό είχε ζωγραφίσει σε έναν τοίχο μια εικόνα της Βενετίας με υαλουργούς και ήταν λες και την είχε φτιάξει αληθινός ζωγράφος».

«Ενδιαφέρων τύπος μού ακούγεται», σχολίασε η Μιράντα. «Θέλω να τον γνωρίσω. Ε, Κοντορεβιθούλα, φέρ' τον απόψε στο σπίτι μου».

Την κοίταξα κατάπληκτη. Σίγουρα μου έκανε πλάκα! Αλλά και τα άλλα κορίτσια είχαν σαστίσει. «Ναι, καλά», είπα εγώ.

«Όχι, αλήθεια σου λέω. Θα κάνουμε πάρτι, θα περάσουμε τέλεια», είπε η Μιράντα.

«Αχ, Μιράντα, να έρθω κι εγώ;»

«Κι εγώ, να έρθω κι εγώ;»

«Κι εγώ θα 'ρθω!»

«Εί, εί, κορίτσια, την Κοντορεβιθούλα προσκάλεσα, όχι εσάς. Τη Σίλβι και το αγόρι της, τον Καρλ». Η Μιράντα άπλωσε το πόδι της με τη μυτερή μπότα και με σκούνησε ανάλαφρα. «Λοιπόν, θα έρθεις, Σίλβι;»

Ποτέ κανείς δε με είχε πει Σίλβι στο σχολείο εκτός από τους καθηγητές. Είχα σαστίσει τόσο, που δεν ήξερα τι να πω.

Έπρεπε, φυσικά, να πω όχι. Και μόνο η ιδέα να πάμε ο Καρλ κι εγώ σ' ένα από τα πάρτι της Μιράντα ήταν εξωφρενική. Αλλά σ' ένα κορίτσι όπως η Μιράντα ποτέ δεν μπορείς να πεις απλά όχι, *ευχαριστώ*.

«Εεεε... ωραία θα ήταν...» ψέλλισα και ετοιμάστηκα αμέσως να πω μια δικαιολογία να αρνηθώ.

Αλλά η Μιράντα με διέκοψε: «Τέλεια!» είπε και πήδηξε από το νιπτήρα. «Ελάτε γύρω στις οχτώ. Η διεύθυνση είναι Λαρκ Ντράιβ 94».

Και προτού προλάβω να πω λέξη, απομακρύνθηκε μ' ένα θρόισμα της κοντής φούστας της. Οι άλλες έτρεξαν πίσω της, συνεχίζοντας τα παρακάλια να πάνε κι αυτές στο πάρτι της.

Εγώ έμεινα ολομόναχη, με την καρδιά μου να βροτοχτυπάει και να αναρωτιέμαι τι στην ευχή θα έκανα.

Η Σίλβι και ο Καρλ είναι φίλοι από τότε που ήταν μωρά. Έπαιζαν μαζί και ο Καρλ την αποκαλούσε «το κορίτσι του» και η Σίλβι «το αγόρι της». Έκαναν όνειρα ότι κάποια μέρα θα σπουδάσουν μαζί, θα παντρευτούν, θα κάνουν παιδιά και θα ζήσουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Όταν όμως φτάνουν στην εφηβεία, τα πράγματα αρχίζουν ν' αλλάζουν.

Ο Καρλ αποκτά έναν καινούριο φίλο, τον Πολ, και περνούν πολλές ώρες μαζί. Η Σίλβι νιώθει πως τα συναισθήματά του απέναντί της έχουν αλλάξει. Και αναγκάζεται να παραδεχτεί ότι ίσως να μη μοιράζονται πια τα ίδια όνειρα. Άραγε, αν τα όνειρα δε γίνουν πραγματικότητα, μπορεί η αληθινή φιλία να της δώσει χαρά και ευτυχία;

Μια ιστορία για την πρώτη αγάπη και την πρώτη ερωτική απογοήτευση, δοσμένη με το μοναδικό τρόπο της βραβευμένης Τζάκλιν Ουίλσον.

Από 12 ετών

ISBN 978-960-496-014-9

9 789604 960149

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08592

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr